విమల

ఉన్నవ విజయలక్ష్మి

ఇంకా రోహిణి రానేలేదు, ఎండలు మండి పోతున్నాయి అనుకోని సంఘటనగా అమాంతం వచ్చిపడిన ఎండలను అతి కష్టం మీద కొనలకు గెంటి గల్లాయి రావియాకులు పొడుగుదేలిన పత్రాగ్రాలు వెలిగిపోతున్నాయి వేడికి. ఆ ఎండ వేడికి తట్టుకోలేక ఆకాశం వెళ్ళి చెరువులో పడింది. భార మెక్కువైపోగా నిశ్చలత కుదరక చెరువు చిన్నగా అల్లలాడింది. నీళ్లకు ఒక రంగంటూ లేకుండా పోయింది ఆ ఎండల్లో, ఏమాత్రపు తీరిక వున్నవాళ్లు పగటి నిద్రకు అలవాటు పడిపోయారు. ఇంటిల్లపాది హాల్లో చాపలు పరుచుకుని 'ఫేన్' క్రింద నిద్రపోతుంటే విమల మాత్రం తన గదిలో మంచంమీద పడుకుని ఏవేవో ఆలోచిస్తోంది. ఎండ సంగతేమీ పట్టినట్టు లేదామెకు పోస్టుమేన్ కేకకు వులిక్కిపడి గంతేసి పరుగెత్తింది వాకిట్లోకి అంది పుచ్చుకున్న కవరు చూడకుండా చింపి వెయ్యవలసినదే కాని, ఎందుకో - నిదానించి చూసింది. దస్తూరి చక్రపాణిదే కాని, వుత్తరం విమలకు కాదు. "నాన్నగారికి వ్రాశాడేమిటి!" అనుకుంది. నిద్రపోతున్న తండ్రిపైన "నాలుగు అయితేకాని లేవ రీయన!" అని విసుక్కుంది. "ఏమి వ్రాశాడో, సెలవల కింటికి వచ్చి పదిహేను రోజులైంది, రాగానే వ్రాశాడు తనకు 'మూడు రోజుల్లో వస్తున్నానని' మనిషి అజలేడు సరికదా వుత్తరం కూడా లేదు. ఈ కవరు చూస్తే నాన్నగారికి వ్రాశాడు. పరీక్షలు బాగానే వ్రాసినట్లు వ్రాశాడు పోయిన వుత్తరంలో - ఏం జరిగిందీ తెలియకుండా వుందే..." ఆలోచనలతో చికాకు పెట్టేసింది మనస్సు. ఉత్తరం బల్లమీదపెట్టి, మనసు కుదుటపడ్డానికొక పుస్తకం తీసి చదవటం మొదలు పెట్టింది

విమలకు చక్రపాణి తండ్రివంకన దూరపు బంధువు. రెండేళ్లయింది వాళ్ల సంబంధం స్థిరపడిపోయి. కాని చక్రపాణి ఇంజనీరింగు కాలేజీలో చేరి, రెండేళ్లే అయింది కనుక, ఎందుకైనా మంచిదని ముహూర్తం మరి రెండేళ్లకు వాయిదా వేసుకున్నారు. అదివరకు తెలిసినవారే కనుక తగినంత చనువు వుండుటచేత విమల చక్రపాణి వుత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుపుకోటానికి ఎవరికి ఏమీ అభ్యంతరంలేకపోయింది ఇంట్లో వుండి చేసేదేమున్నదని విమల 'మేథమెటిక్స్' ఆనర్సు కంటూ వాల్తేరు వెళ్ళింది. విమల శివయ్యగారికి పెద్ద కూతురు. విమల కన్న ఐదేళ్లు చిన్న భాస్కరం. భాస్కరానికి, భవానికి నాలుగేళ్ల వార. చక్రపాణి, తండ్రి కొక్కడే కొడుకు. తల్లి అతని - చిన్నప్పుడే పోయింది

ఆ సాయింత్రం శివయ్యగారు వుత్తరము చూసుకుని భార్యని పిలిచారు. "ఇవాళ తారీఖు తొమ్మిది గాదూ, పన్నెండున చక్రపాణి వస్తాట్ట!" అన్నారు. భాగ్యమ్మ "ఎప్పుడో వస్తానని వ్రాసినవాడు. యిన్నాళ్లు ఎందుకు రానట్టు, అంతా కులాసా అటనా?" అని అడిగింది భర్తను. "అనుకుంటాను, వివరాలేమి వ్రాయలేదు" అన్నారు శివయ్యగారు.

కథానిక

మర్నాడు కుముదం వచ్చింది. కుముదం విమల స్నేహితురాలు.

ఇద్దరూ ఇంటరు కలిసి చదివారు. కుముదం తండ్రి వుద్యోగ రీత్యా మధురలో వున్నాడు కొన్నాళ్ళు. ఆయన పోయిన తర్వాత కుముదం తల్లితోపాటు మేనమామ సంరక్షణలో చేరింది. ఆయన బహు కుటుంబీకుడు. డబ్బులేక కుముదాన్ని చదివించనూలేదు, కట్నమిచ్చి పెండ్లి చెయ్యనూలేదు. ఇంటరయ్యాక వూరికేనే ఉంది కుముదం. చిన్నప్పటి అలనాటున ఒక్కొక్కసారి 'అరవయాస'తో తెలుగు మాట్లాడుతుంది. "ఏమిటి నీ భాష?" అని విమల అంటే "నాభాషకేం? పుస్తకం తెలుగు. ఆట్టేమాట్లాడితే అచ్చ తెనుగు" అంటుంది కుముదం

కుముదం రాగానే భవాని చెప్పింది "బుధ వారం మా చక్కెరబావ వస్తున్నాడుగా" అని. చక్రపాణిని 'చక్కెరబావ' అనటం భవానికి కుముదమే నేర్పింది

"ఏం విమలా! పానకాలస్వామి వస్తున్నా రట! వరధ్యాన మెక్కువైంది అందుకనా, పిల్చినా వలుకవు?" అన్నది కుముదం

"కుముదం, నీ అఘాయిత్యానికి అంతు లేదే! వస్తుంటివి చూసి నవ్వితిని, ఇంతలో నాకెక్కడి వరధ్యానం" అన్నది విమల.

"వరధ్యానంగా లేకపోవటము మరీ వింత" అన్నది కుముదం. చక్రపాణి విడతీస్తే చక్కెర పాని, సూక్ష్మీకరిస్తే పానకం-చక్రపాణి పానకాల స్వామి అంటూ కుముదంచెప్పే వ్యాఖ్య యిది.

"అది సరేలే, ఇదివరకు మహా తాను కనుక కాశీవరకు వెళ్ళినట్లు తెగకోసేవాడుగా! యీ ఏడు నువ్వూ వాల్తేరు వెళితివి. మరి అతనికి తగినట్లు సిద్ధం చెయ్యి కబుర్లు. మీ హాస్టల్, హాస్టల్ కల్లంతదూరంలోనే వున్న సముద్రము. కాలేజి, షరి—మీ క్లాసులో అబ్బాయిలు—బాగా ఘాటుగా చెప్పు, దారికొస్తాడు" అన్నది కుముదం. విమల నవ్వింది

నిజమే, చక్రపాణి కోతలకు సరిహద్దులుం డవు. క్రొత్తలో ఒకసారి విమల అడిగింది అతని హాస్టలు కబుర్లు. అతడు వర్ణించిచెప్పాడు. "మా హాస్టల్ సరిగ్గా గంగఒడ్డునే వుంటుంది. నాగది మేడమీదిది. నదివైపుకుంటుంది ఒక కిటికీ, అక్కడే నా వక్క." చిన్న జల్లులన్నా, చల్లగాలులన్నా విమల సంతోషంతో వంపులు తిరిగిపోతుందని చక్రపాణికి తెలుసు. "కిటికీ లోంచి, నీటి పొరలను రేపుకొచ్చే తడిగాలి; బైటకు చూస్తే ఒడ్డున లంగరువేసున్న పడ వలు, పాటలు పాడుకునే సరంగులు, సాయిం త్రాలు ఒక గంట 'బోటింగు' కంటూ బైలు దేరి నదిఒడ్డున సరంగులతో గిసిగిసి బేరాలాడే యూనివర్సిటీ అమ్మాయిలు, ఒడ్డున యిసుకలో యిళ్లుకట్టే పడవవాళ్ల చిన్నపిల్లలూ...."అంత వరకు విని ఆగలేక పోయింది విమల. "పో-అంతా కోతలు - గంగఒడ్డు, చిన్నపిల్లలు, పిచ్చుకగూళ్ళు-ఎక్కడో చదివాం! నీదంతా అబద్ధమే. ఇది ఏదో నవలలోది" అన్నది. "సరే అయితే యిక చెప్పను" అన్నాడు చక్రపాణి "పోనీలే, అంతా నిజమే, యింకా చెప్పు"అన్నది విమల. "మరి యింకా, యింకా, నదికవతల ఒడ్డున రామనగర్ రాజమహలు. కళ్లు చికిలించిచూస్తే, సాయింత్రం పై అంతస్తు మీద పాలరాతి కుర్చీలో కూర్చుని ప్రకృతిశోభ తిలకించే మహారాజులుంగారు...." "ఇక చాల్లే, కోయకు మరి, కావాలంటే ఒక కాని యిచ్చు కుంటాను. నయ్యం, రాజకుమార్తెలన్నావు గాదు" అన్నది విమల. ఇంకోసారి "ఏమయితే మాత్రం, అంతగా పోట్లాడుతారా వార్డెన్‌తో, హాస్టలునుంచి గెంటితే ఏం జేస్తావ్" అన్నది. "అది హాస్టలేగా, అనాధ శరణాలయం కాదు గద. అర్థంలేకుండా అభిమానం చంపుకుని అక్కడే పడివుండే ఖర్మం? గది అద్దెకిచ్చే నాధుడే దొరకడా పూరన్న తర్వాత" అన్నాడు చక్రపాణి. "ఆ నాధుడూ దొరక్కపోతే, గంగా తీరాన వర్ణశాల వేసుకుని గడపగలవు ఋషి కుమారుడవు!" అన్నది విమల. "రైటో! నిజంగా గంగ ఒడ్డున గుడిసె వేసుకుంటే?— నాకా ఐడియానే రాలేదు ఇన్నాళ్ళూ," అన్నాడు చక్రపాణి.

పాత సంగతులన్నీ చెప్పకుని నవ్వుకు న్నారు విమల, కుముదం. కుముదానికి విమ లంటే అంత పెద్ద ఆపేక్షేమీ లేదసలు.కుముదం వయస్సు ఆశించిన ప్రణయం కుముదానికి

లభించలేదు. విమలలో ఆ ఛాయలు చూచి తృప్తిపడుతుంది కుముదం.

ఆ తర్వాత రెండు రోజులకు చక్రపాణి వచ్చాడు బండి దిగేసరికి వాకిట్లోకి వచ్చింది విమల. ముఖమంతా నవ్వుచేసుకుని అనుకోకుండానే చిన్నగా నవ్వేశాడు చక్రపాణి విమల ఆకర్షణ అట్లాంటిది. పూర్వము ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు చక్రపాణి. 'ఆమె తమవొంపులు తీయని తలపులకు ప్రతి బింబాలని విమల అట్టే అందమైనది కాదు. కాని ఆమె నిలచే భంగిమ, వంగే తీరు, పెద్దవి, చిన్నవి కాక ఎప్పటి కప్పుడు క్రొత్తగా తోచే లేత నవ్వులు, మాట్లాడే టప్పటి ముఖ కవళికలు—అంతా ఒక సంకల్ప రహితమైన అభినయ విశేషం అదే ఆమెలోని ఆకర్షణ! నవ్వినవాడు నవ్వినట్లుండక, నవ్వును మధ్యలోనే త్రుంపి గంభీరుడై పోయాడు చక్రపాణి. విమల కలవరపడింది. అతని ముఖములోని ప్రతి రేఖా ఆమెకో ప్రశ్నగా తోచింది ఎంత ఆలోచించినా ఒక్క ప్రశ్నకూ సమాధానము దొరకలేదామెకు.

ఆ సాయంత్రం చక్రపాణి "పార్కు కెళ్దాం పద" అన్నాడు విమలతో. ఏ మాత్రం వుత్సాహం లేదతని కోరికలో. ఒక మూలగా వెళ్ళి కూర్చున్నారు. చక్రపాణి మాటలు వెతుక్కుంటున్న వాడిలా కనిపించాడు. విమల "ఏం బావా, అట్లావున్నావ్?" అన్నది. "విమలా, తికమకలు నాకు తెలియవు. సూటిగా అడుగుతాను, సూర్యనారాయణ ఎవరు?" అన్నాడు చక్రపాణి క్షణంపాటు విమల ముఖం తెలతెలపోయింది. అది గమనించిన చక్రపాణి వ్యంగ్యంగా నవ్వాడు. అది చూచిన విమల కోపంతో కదిలిపోయింది. "అతనెవరో నీకు ఏమీ తెలియక పోతే, ఆ ప్రశ్న నన్నడిగే వాడివేకాదు. నువ్వడగదల్చింది యింకా సూటిగా అడుగు. సూటిగానే చెప్తాను" అన్నది విమల. చక్రపాణి, తాను ముగ్ధగా వూహించిన విమలనుండి అట్టి సమాధాన మూహించలేదు. తేరుకుని "సరే, మీ యిద్దరి స్నేహానికి అడ్డు చెప్పే అధికారము నాకు లేదు, కాని నీ యీ అభినయానికి కారణమడిగే అర్హత వుందనుకుంటాను." అన్నాడు. విమల చివాలున లేచి దారి తీసింది. చక్రపాణి మంత్రముగ్ధుడిలా ఆమె వెనకే నడిచాడు. ఇల్లు చేరేవరకు ఎవరు మాట్లాడలేదు విమల అవమానంతో, చక్రపాణి అనుమానంతో అలమటించి పోతున్నారు

భాస్కరం చక్రపాణి దగ్గర చేరి కబుర్లు చెప్పతున్నాడు. "ఆకలికి ఓర్వలేక రొట్టె దొంగిలిస్తే, అది దొంగతనము కాకపోతుందా?" అంటున్నాడు భాస్కరం. అంతలోనే విమల అక్కడకు వచ్చింది. ఆమె రాక గుర్తించిన చక్రపాణి నవ్వి "నీ వింకా చిన్నవాడివి భాస్కరం - అదే సహజమూ, సాధారణము కూడా. అవసరం కల్గితే 'అధర్మం' అడ్డురాదు మీ అక్కను అడుగు పోనీ—" అన్నాడు, విమలవంక చూస్తూ! అతని మాటల్లోని వ్యంగ్యానికి గాయపడింది విమల. కాని నిగ్రహించుకుంది "ఆ పరిస్థితుల్లో ఎవరైనా అట్లాగే చేస్తారు, అదే సహజం అనటం, అన్యాయం, అసమంజసము పరిస్థితులు ప్రకృతిరేపే అలలు. సృష్టించే సుడిగుండాలు. ప్రకృతిని జయించి స్వతంత్రంగా ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని ఏర్పరచుకోవడమే సంస్కారం. మనుష్యు లెవ్వరికీ అట్టి సంస్కారం వుండదనుకోటం మనలను మనం తేలిక పర్చుకోటమే" అన్నది విమల. చక్రపాణి మళ్ళీ దెబ్బతిన్నాడు. విమల ముఖంలోని ఆవేశపు వెలుగునుచూచి ముగ్ధుడయ్యాడు. ఔను, ఎప్పుడూ అదే ఆకర్షణ ఆమెలో. చెరువులో పడిపోయిన చందమామలా గిలగిలా తన్నుకుంది అతని మనస్సు. గతస్మృతులు గుర్తుకొచ్చాయి. ఒకనాడు యిద్దరు వెళ్తున్నా రెక్కడికో. దారిలో విమల "నాకు సంతోషంగా వుంది చాలా" అంది. "ఏం విశేషం?" అన్నాడు చక్రపాణి "అటుచూడు" అంది విమల. ముదురు నీలంరంగు అర్టు సిల్కుచీర కట్టుకుని రోడ్డు వూడుస్తోంది ఒక ఆడది. తల్లో చామంతులు, నోట్లో తమలపాకులు ముఖాన పెద్దబొట్టు, కళ్ళచుట్టు నల్లగా కాటుక! "ఏ పెళ్ళినాటిచీరో-అంత నిర్లక్ష్యంగా కట్టుకుందేం?" అన్నాడు చక్రపాణి. "అది

కాదు బావా, యివాళ ఏదో సంతోషంలో వుంది దానిలో చీర పాడవుతుందన్న బెంగ లేదు. చూడు, తనలో తను ఎట్లా నవ్వుకుంటోందో!'' అన్నది విమల చక్రపాణికి విమలపై ప్రేమ పొంగిపోయింది ''విమలా నిన్ను చూస్తే నా కేమనిపిస్తుందో తెలుసా?'' అన్నాడు. ''ఓహెూ—ఇది రోడ్డండీ బావగారూ'' అని నవ్వింది విమల....''విమలను మర్చిపోవటం అసాధ్యం'' అనుకున్నాడు చక్రపాణి.

విమలకు నిద్రపట్టలేదారాత్రి. యూనివర్సిటీలో జరిగిన 'గొడవ' చక్రపాణివరకు ఎలా వ్యాపించిందో ఆమె కర్థంగాలేదు. అపవాదులనేవి అడవుల్లాగా ఎలా పెరిగి పెద్దవై వ్యాపిస్తాయో అనుభవంమీద తెలుసుకుని ఆశ్చర్యపోయింది. చక్రపాణి వాళ్లవూళ్ళో వాల్తేరు విద్యార్థు లెవరైనా వున్నారేమో ననుకుంది. చక్రపాణికూడా అనుమానించినందుకు వ్యథపడ్డది. ఆశ్చర్య పడింది. మూఢమైన ప్రేమను నిరపిస్తాడతడు పూర్వ మొకనాడు చక్రపాణి అద్దంముందు నిల్చుని దువ్వెనకు లొంగని జుట్టుతో కుస్తీపడ్తూ ''ఛీ వెధవజుట్టు'' అని విసుక్కున్నాడు ఆ ప్రక్కనే నిలబడ్డ తాను ''నీజుట్టుకేం బావా, చక్కగా ఉంటుంది'' అన్నది. ఆ మాటకు చక్రపాణి మురిసిపోలేదు. పైగా ''ఆడవాళ్ళకు ఒక మనిషిమీద యిష్టమంటూ కుదరాలేగాని, వాళ్ళ వికారాలు కూడా విశేషాలుగానే కన్పడతాయి. భర్త గుఱ్ఱుపెట్టి నిద్రపోతుంటే, ఆ గురకలో సంగీతంవినే ఆడవాళ్ళుంటారు'' అని ఎత్తిపొడిచాడు. వ్యక్తిత్వాన్ని అంతగా గౌరవించే చక్రపాణి అనవసరంగా అనుమానాలు పెంచుకుని అవమానించాడు తనను. 'తనదాకా' వస్తే ఎవరైనాఅంతే!

మరునాడు మళ్లీ ఏకాంతం చూసుకుని విమలను కలుసుకున్నాడు చక్రపాణి. విమలను తప్పిదం ఒప్పుకుంటే మనసారా క్షమించి స్వీకరించవచ్చు ననుకున్నాడు. ''విమలా అసలు సంగతి చెప్పవూ?'' అన్నాడు బ్రతిమాలుతున్నట్లు విమల ముఖం విచారంతో చిన్నదైంది ఒక్కసారి చక్రపాణి ముఖంలోకి చూచి మళ్ళీ కళ్లు దించుకుంది. అప్రయత్నంగా చెమ్మగిల్లాయి ఆమె కళ్లు ''నీ తప్పును ఒప్పుకోలేవా విమలా? భయపడక, నిజం చెప్పు. నీవెంత తప్పు చేసినా సరే క్షమించగలను నిన్ను'' అన్నాడు చక్రపాణి. విమల ముఖం ఎఱ్ఱనైంది. నిజంగా క్షమించగలిగినవాడైతే తన్నట్లా అడిగివుండేవాడే కాదనుకుంది పైగా అతని ఔదార్యంపైన అతని కెంతగర్వం? ఆ అహంకారాన్ని చూచి అసహ్యపడింది. మ్లానంగా నవ్వి ''అపరాధమైతే అంగీకరించగలను కాని, అపవాదు నెలా అంగీకరించను?'' అన్నది. ''ఇంకంతే నంటావ్!'' చక్రపాణి స్వరం హెచ్చింది. విమల కళ్లెత్తి అతని కళ్లలోకి చూస్తూ, ''లేకపోతే ఏమనమంటావు బావా? నీ కాళ్లమీద పడి 'నీ పాదాల సాక్షిగా నేనే తప్పు చేయలేదని' ప్రమాణం చెయ్యమంటావా? అది నావల్ల అయ్యే పనికాదు'' గిరుక్కున వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోయింది విమల. చక్రపాణి కేమి తోచలేదు. కళ్లపైన నీటిపొరలు నిలచి చూపు మసకేసింది. ఆశ్చర్యపోయి కళ్లు నలుపుకున్నాడు

ఏ నిశ్చయానికీ రాలేని చక్రపాణి మరునాడు ప్రయాణం కట్టాడు. పెట్టె సర్దకముందే, విమలకు చెప్పివద్దామన్నట్లు ఆమె గదిలోకి వెళ్ళాడు. విమల మంచం మధ్యలో పాత ఉత్తరాలన్నీ తెరుచుకుని కూర్చుంది, చూస్తే అన్నీ ఒక్కసారే చదువుతున్నదా అనిపించేట్లు! అది చూసిన చక్రపాణి మళ్లా బలహీనుడయ్యాడు అవన్నీ తను వ్రాసిన ఉత్తరాలే! ''విమలా'' అన్నాడు. అతని గొంతు కొంచెంగా కంపించింది. విమల ఉలిక్కిపడి వెనుతిరిగి చూసింది. గది గడప దగ్గర నిలబడ్డాడు చక్రపాణి. విమల వుద్వేగం పట్టలేక వంగి తల ఒళ్ళో పెట్టుకుని గట్టిగా ఏడ్చింది. చక్రపాణికి ఎవరో కొట్టినట్లయింది. దగ్గరకు వెళ్ళి ''ఎందుకేడుస్తావ్ విమలా, లే!'' అన్నాడు జాలిగా విమల తల ఎత్తింది. కళ్ళు తుడుచుకుంది. వణికిపోయే గొంతును అదుపులోకి తెచ్చుకుంది. కసిగా చక్రపాణి వంక చూసింది ''ఎందుకొచ్చావిక్కడికి?

(తరువాయి 30-వ పేజీలో)